25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6742 — 8 ՄԱՐՏ 1908 — ՇԱԲԱԹ — 18 ՍԷՓԷԼ 1326 — 21 Mars 1908 — 25me année № 6742

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ — 10 PARAS

«ԱՐՆԻԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՓՈՂՈՑ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Ղրս.
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ԴԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 108 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 85 Ֆրռ.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԳԱԲԱՏԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur - Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons|ple, Galata

ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽՈՒՄ

ԶՈՐՍ ԱՒԵՏԱՐԱՆՆԵՐՈՒ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ ԻՐԱՐՈՒ ՀԱՄԱՁԱՅՆԵՑՆԵԼՈՎ ԵՒ ՇԱՐԱՅԱՐԵԼՈՎ ԱՄՓՈՓՈՒԱԾ

166. ԿՈՂՆԱԿԱՆՆԵՐՈՒՆ ԱՌԱԿԸ
Ղ.ՒԿ. ԺԴ. 7—11

Աւետարանին Ղուկաս այս առ յաջ կը բերէ երեք առակներ որք հաւաքապես կոչունքի օրինակին առնուած են։ Երեքին ալ իմաստը առակին առաջին մասը թեմով պարզապէս բարոյական կ'երեւի, և բարեգործութեան և կենցաղավարութեան ձեւեր ասրվիճակելու համար խօսուած կը կարծուին. սակայն Յիսուսի նպատակը խօսքին ընթացքը աւելի բան մըն ալ իմաստնի կ'ուզեն, մանաւանդ երբ այս մասը՝ աւետարանի բնութիւններուն նկատմամբ վերու (յոդ. 163) յառաջ բերուած հատուածին իբր չարունակութիւն առնենք, և Հերովդէսին համար պատմածները իբր միջանկեալ նկատենք, և չրգոյին բժշկութեան օրը պատահածին առիթ տալ, և Հերովդէսի փոխարէն հակերոյթ ստալ, և ասով հոգեհոգ կամ մասաղ պատահառներ իրենց հատուցումը առած կ'ըլլան, և Աստուծմէ հատուցում առնելու իրաւունք չեն ունենար։ Ահա առակաձեւ յորդորակին բարոյական իմաստը։

Իսկ աւետարանական իմաստով առակը կ'ակնարկէ դարձեալ Աստուծոյ կողմէն Հրէից անարգուելուն և հեթանոսաց յաջակ կոչուելուն։ Հրէից ըմբռնմամբ՝ իրենք Երկինց Արքայութեան կոչնաւորին մերձաւորներն ու բարեկամներն են, իսկ Հեթանոսք՝ օտարներ և անարժաններ են։ Սակայն Աստուած որ Աւետարանի քարոզութեամբ բարի գործոյ նպատակունի, պիտի նախադասէ այդ օտար և անարժան կարծուածները, և այդ ընելով ուղղակի իր նպատակին յաջողած պիտի ըլլայ։

168. ԿՈՉՈՒՆՔԻ ԱՌԱԿԸ
Ղ.ՒԿ. ԺԴ. 15—24

Երրորդ առակն ալ չարունակութիւն կը կազմէ նախընթացներուն, և նոյները աւելի լաւ կը բացատրէ։ Ցիսուս այդ առակները կը խօսէր երբ փարիսեցւոյն առանց չարաթ օրուան սեղանին վրայ կը դանուէր, և ուր չրգոյին բժշկութիւնը կատարուած էր, սակայն խօսակցութիւնը չարաթ օրուան բժշկութեան վրայ չէր, այլ աւետարանին ատարժման և աւետարանի հեռաւորութեան ու կոչման վրայ։ Կոչնունքի կոչնականի անցքը դիւրին էր, և աւետարանին կոչման կը յարաբերէր Ցիսուս կոչնականներու և կոչնատէրի և կոչունքի առակները։ Երրորդին առիթ ընծայեց սեղանի վրայ եղողներէն մէկ մը, որ լսելով թէ ինչպես այս ալ չարիարի մէջ ազգականները կերակրողը հանդիսեցաւ սչխարհի մէջ փոխարէնը պիտի ընդունի. այդ փոխարէնը պարզապէս սեղանին փոխարէն սեղան մեկնելով, կեցած սեղէն ընդմիջեց Ցիսուսին խօսքերը և բաւ. «Երանի անոր որ Աստուծոյ Արքայութեան մէջ ճաշ ընելու պիտի արժանանայ»։ Ցիսուս նոր առակով մը պատասխանեց.

«Մեծատուն մը, ըսաւ, ուզեց իր բարեկամներուն սեղան մը տալ և չտեսնուն առաջուընէ հրաւիրեց ըրկեց։ Երբոր սեղանին օրը հասաւ իր ծառաներուն հրամայեց, որ երթան հրաւիրեալները մէկիկ մէկիկ հրաւիրեն, և ըսեն, — Հրամմեցէ՛ք, եկէ՛ք, սեղանը պատրաստ է — Երբոր ծառաները սկսան ներկայանալ և հրաւիրել, ամէն մէկը մէկմէկ պատճառաբանքով սկսան հրաժարիլ, Թէ պիտի չկարենան սեղանին ներկայ գտնուիլ։ Առաջինը ըսաւ.— Նոր ագարակ մը գնեցի, պէտք է որ այսօր երթամ տեսնեմ, և առաջնորդեան մեծեմ. Թողութիւն ըրէ՛ք, դիս հրաժարեալ ընդունեցէ՛ք։ Երկրորդը ըսաւ.— Հինգ զոյգ եղներ գնեցի գնելու համար, պէտք է որ այսօր երթամ ու փորձեմ, կը խնդրեմ, դիս իբր հրաժարեալ համարեցէ՛ք։ Երրորդը ըսաւ.— Բարերարդ պարագայով մը այսօր ամուսնութեան օրը պիտի ըլլայ, յայտնի է որ այլևս իմ գալս անհնարին է։— Զօրրորդ մըն ալ, հինգերորդ մըն ալ, ուրիշներն ալ, նմանօրինակ չէքմեղանքներով հրաժարեցան մեծատունին հակերոյթէն, անանկ որ եղող գալով չեղաւ, և ծառաները դարձան, ու ասոր անոր յայտնած պատճառաբանքները պատմեցին։ Կէնատէրը բարկացաւ. Պարագ տէր, ըսաւ, այդ անպիտանները մարդու տեղ դրի և հակերոյթի հրաւիրեցի. իմ սեղանս վայելելու արժանի մարդիր չեն եղեր։ Բայց պէտք չէ որ իմ պատրաստութիւնս պարապի երթայ, ուրեմն դուրս ելէ՛ք, փողոցներն ու հրապարակները պատեցէ՛ք, և ալուրիդի բռնած մարդը ներս հրամցուցէք, Թո՛ղ աղքատ ըլլայ կամ խեղանդամ, Թո՛ղ կաղ ըլլայ կամ կոյր, բաւական է որ ձեր ըմբռնմամբ յարմարութիւն ունենայ։ Ծառաները, չարքունկեց Ցիսուս, ելան և բանական մարդ ժողվեցին, բայց չկրցան հրաւիրեալներուն համար պատրաստած բոլոր տեղերը լեցնել, և ամանատէրին լուր ասրն Թէ.— Հրամանդ կատարեցինք, բայց դեռ պարապ տեղ կը մնայ։ — Պարագ տէր պէտք չէ մնայ, կը պատասխանէ տէրը, մարդ պարտաւոր ըլլայ, իր ազգականները և բարեկամները զանց ընել, և ազքատներով և խեղանդամներով սեղանի նստիլ։ Այլ Ցիսուսի խօսքը այն ճարեցաւ կամ ընթրիքներու համար է, որոնք բարեգործական կամ բարեիչական նպատակով մը կը կազմուին. ինչպէս էր նոյն պահուն չարաթ քարողութենէն հաքը տրուած տեղը, և ինչպէս որ մեր օրերն ալ ատկաւին սովորութիւն կայ հոգեհացերու, մատաղներ պատրաստելու, որոնք փեսանակ բարեգործական ձեւ մը առնելու, բարեկամական հոգկերոյթի կերպարան կ'առնեն, ազգականներու և բարեկամներու չրջանակին մէջ ամփոփուելով, և նոյն իսկ կարող անձեր մասնակից ընելով մատաղին կամ հոգեհացին։ Այսպիսի սեղաններ իրենց նպատակէն դուրս կ'երևին, կենցաղավարական գործողութեան մը ձեւ կ'առնեն, հրաւերները կը տեսրուին հոգկերոյթի փոխարէն հոգկերոյթ տալ, և ասով հոգեհոգ կամ մատաղ պատրաստուած սեղաններ իրենց հատուցումը առած կ'ըլլան, և Աստուծմէ հատուցում ստանալու իրաւունք չեն ունենար։ Ահա առակաձեւ յորդորակին բարոյական իմաստը։

Իսկ աւետարանական իմաստով առակը կ'ակնարկէ դարձեալ Աստուծոյ կողմէն Հրէից անարգուելուն և հեթանոսաց յաջակ կոչուելուն։ Հրէից ըմբռնմամբ՝ իրենք Երկինց Արքայութեան կոչնաւորին մերձաւորներն ու բարեկամներն են, իսկ Հեթանոսք՝ օտարներ և անարժաններ են։ Սակայն Աստուած որ Աւետարանի քարոզութեամբ բարի գործոյ նպատակունի, պիտի նախադասէ այդ օտար և անարժան կարծուածները, և այդ ընելով ուղղակի իր նպատակին յաջողած պիտի ըլլայ։

169. ՆԱՒԱԿԱՏԵԱՑ ՏՕՆԸ
Յով. ժ. 22.

Նաւակատիք իր ազգային և գոհածանական իմաստով կը նշանակէ, նոր չինութեան մը բացման կամ նաւիրագործման հանդիսը։ Նաւակատիք անունով կը յիշուին նաեւ այն հանդէսին տարեդարձի օրերը։ Այսպէս նոր եկեղեցւոյ մը նաւակատիքը կը կատարենք անոր բացման և օծման օրը, և նաւակատիք կը տօնենք բացման օրուան տարեդարձներուն։ Աւետարանին յիշած Նաւակատեաց տօնն ալ Երուսաղէմի տաճարին կը պատկանի։ Սոդոմի տաճարը Սողոմոնին չինածն է, որուն նաւակատիքը տեղի ունեցաւ Քրիստոսէ 1008 տարի առաջ, Բ.ԼրՀ կամ Աստուծոյ մէկ (Թ. Թագ. Ը. 63—66), բայց այդ նաւակատիքը տարեդարձի տօն չունեցաւ։ Երկրորդ տաճարը Զորաբաբելի չինածն է, որուն նաւակատիքը կատարուեցաւ, Քրիստոսէ 517 տարի առաջ, Դարեհ տարւոյն 3ին, և այս նաւակատիքն ալ տարեդարձ տօն չունեցաւ երբեք։ Երբոր Պաղեստին Սելեւկացւոց ներքեւ էր, Անտիքոս Սպիփան՝ Երուսաղէմի տաճարը կողոպտեց, և նոյն իսկ տաճարին մէջ կուռք կանգնեց (Ա. Մակ. Ա. 23 և 57), որով Աստուծոյ անուան նախատուած տաճարը պղծեալ համարուեցաւ, և պէտք էր զայն նորէն սրբել և նաւիրագործել։ Այդ արարողութիւնը, որ նոր նաւակատիքի կերպարանը առաւ, կատարեցաւ Յուդա Մակաբէի ձեռօք, Քրիստոսէ 164 տարի առաջ, Քասլեւ տարւոյ 25ին։ Այնուամենայնիւ մեծ նշանակութիւն ունեցաւ այդ գործողութիւնը, որ Յուդա Մակաբէի կարգադրութեամբ սրբագործուած զայն ամէն տարի հանդիսապէս տօնել Քասլեւ 25ին, և որ Հրէից մէջ ծանօթ էր Տօն Ձրագաց կամ Ձեռագալոյց անուանով, և ասիկա օր չարունակ լուսավառութիւններ կը կատարէին ամէն տուներուն դուռներուն վրայ։ Հրէական աւանդութիւն մը կը պատմէ Թէ երբ Յուդա Մակաբէ տաճարը սրբելու արարողութիւնը հրամայեց, Երուսաղէմի մէջ տաճարի լատերեաներուն համար ուրիշ ասրբ ձէթ չգտնուեցաւ, բայց եթէ փոքրիկ օրուան մը քահանայապետական կնքով մնացած, որ հազիւ Թէ օրուան մը պէտքին կրնար բաւել, սակայն սմբոյղ չարաթ մը այս ձէթը տաճարին չհերուան գործածուեցաւ և չպառնեցաւ։ Սակայն այդ տօնն էր որ Հռովմայ 782 և մեր Թուականին 29, և Ցիսուսի կեանքին 33 տարւոյն ալ պիտի կատարէր, և որ հաւանականօրէն հաշուով այն տարի մեր դեկտեմբեր 20ին կ'իյնար, ինչ որ աւետարանին պատմութեան ալ ճդիւս կը պատասխանէ, որովհետև Յովհաննէս յայտնապէս կը գրէ. «Եղեն յայնժամ Նաւակատիքն յերուսաղէմ և ձմեռն էր»։

Ցիսուս Տաղաւարահաց տօնէն քիչ առքը Երուսաղէմէն մեկնած էր (յոդ. 145) և Պէրէայի կողմերը պատրաստ մը ընելէ առքը, անկէց կամաց կամաց նորէն Երուսաղէմ մօտենալու սկսած էր (յոդ. 162), և այժմ կը տեսնենք զինք Նաւակատեաց տօնին արդէն Երուսաղէմ գտնուած է։

170. ՅԻՍՈՒՍ ՆԱՒԱԿԱՏԵԱՑ ՏՕՆԻՆ
Յով. ժ. 23—38.

Ձմրան ամենկալի առիթ կը գտնուին հրէաները, երբ տօնին առասն առաջ գացած տեսնին կը տեսնեն որ Ցիսուս, որուն Երուսաղէմէն հեռացած լինելը զգէին, և Երուսաղէմ դարձած լինելը չէին լսած, հանդարտ կերպով տաճարին հարաւակողմը Սողոմոնեան կոչուած սրահներուն մէջ կը պտտի։ Մէկին անոր չորջը կը խմբուին, և անհամբեր կերպով կը պնդեն, որ եթէ իրաւնչ սպասուած Մեսիան ինքն է, Թող համարձակ յայտնէ, իրենց հոգին չգաղէ, և իրենք ալ ընդունելին գիտնան։ Ցիսուս՝ իրեն սկսկալիլ Մեսիան լինելը քանիցս յառաջ ալ ինքնին հայտնած էր, և ուրիշ վկայութիւններ ալ յիշած էր, բայց Հրէաները մեծասրտութիւնը Ցիսուսի իմացած կերպով չէին իմանար, այլ կը սպասէին որ Մեսիան իրենց գլուխը անցնի և արտաքին փրկութեան ձեռնարկ մը սկսի։ Այս էր Հրէաներուն քան ուզածը։

Բայց Ցիսուս չհեռանալէ առնց միաբերան, իր երանի ու ընելիքը տարբեր է անոնց նախապատրաստէն, ինքն փրկիչ է հոգեւոր փրկութեան, ինքն աստուածառոք Մեսիան է երկինց Արքայութեան։

—Մինչ կը պնդեք, կ'ըսէ Ցիսուս, Թէ նոր հարցումներ կ'ուզէք իմնի. ես այնչափ անգամներ ըսի Թէ այո՛, ակնկալեալ Մեսիան եմ, բայց դուք չէք հաւատար, և իմ խօսքերս ձեր նախապաշարմանց համաձայն չէք գտներ։ Եթէ վկայութիւն կը փնտռէք, ահա երկնաւոր Հօր անուանով գործերս, խօսած վարդապետութիւններս, երած հրաշքներս, ձեզի համար զօրաւոր վկայութիւններ պէտք էր ըլլային, սակայն ինչ ընեմ, որ իմ փառքին ոչխարներէն չէք, և իմ ձայնիս չէք հետեւիր։ Իմ ձայնս ճանչնալու և ինձի հետեւելու համար, իմ փառքիս ոչխարներէն ըլլալու է, որպէս զի իմ ասած յաւիտենական կեանքը առնաս, յաւիտական գալիր չկարենան անոնց ձին տալ, և երբեք կորուստ չվտանգուին։ Իմ ոչխարներս իմ երկնաւոր Հայրս ինձի յանձնած է, նա ամէնէն մեծ և ամէնէն կարող է, և անոր ձեռքէն ոչ ոք կրնայ բան մը յափշտակել։ Ինչպէս երկնաւոր Հօր ձեռքէն իւր ոչխարը չյափըշտակուիր, ինծմէ ալ իմ ոչխարները իմ ձեռքէս չեն յափշտակուիր, որովհետև երկնքէն մէկ բան ըսել է, ինչ որ երկնաւոր Հօր զօրութիւնն է, իմ զօրութիւնն ալ է, որովհետև երկուսը Հայրն և Ես մէկ ենք, միևնոյնն ենք»։

Վերջին բացատրութիւնը չանկաթ զայրացուց Հրէաները, և մէկէն չոր կողմերնին դառնալով պնդեն քարը սկսան բնել, որպէս զի իրենց հայհոյիչ մը նկատեն Ցիսուսը քարկոծեն։ Մովսէսի օրէնքին մէջ ըսուած էր. «Այր ոք այր, որ անիծանիցէ զԱստուած, մահաւ մեռցի, քարկոծեցեն զնա ամենայն ազգ ժողովուրդն։» (Ղեւտ. ԻԴ. 16)։

Այդ պատճառին դիրքին հանդէպ Ցիսուս հանդարտութեամբ կը պատասխանէ. «Քարերը չարձակած, մէկ մը իմանանք Թէ ինչ պատճառով զիս պիտի քարկոծէք։ Մինչեւ հիմայ այնչափ սպէկտիւններ ըրած եմ ձեղի երկնաւոր Հօրս զօրութեամբս, ասոնց համար է արդեօք որ զիս պիտի քարկոծէք»։ —«Չէ, կ'ըսեն Հրէաները, քան սպէկտիւններդ հաճար չէ, այլ անոնց մասին տուած քաղցրութեանդ համար, որ ինքզինքդ երկնաւոր Հօր հետ կը նմանցնես։ Դուն ալ մարդ մը ըլլալով, ինքզինքդ Աստուծոյ տեղ կը դնես. այս հայհոյութիւն է, և հայհոյիչը օրէնքդ պիտի քարկոծուի»։

Օրէնքի և Ս. Գիրքի փաստով խօսողներուն՝ Ս. Գիրքով կը պատասխանէ Ցիսուս։ «Ս. Գիրքի մէջ գրուած է.— Ես ասացի Թէ աստուածք իցէք (Սաղմ. ՀԲ. 6) — և այս անունը տրուած է անոնց, որոնք Աստուծոյ հրամանով իշխանութիւն մը կը վարեն։ Արդ, դուք ալ կ'ընդունիք զ որ Ս. Գիրքին ըսածը ուղիղ է, և Եթէ Ս. Գիրք՝ աստուած կ'անուանէ՝ նոյն Աստուծոյ հրամանով իշխանութիւն վարողները, իրմո՞ւ հայհոյութիւն կը դառնէք երբոր ասուած անուանուած այն որ Աստուծմէ օրհնուած և ծնուած և ղրկուած է, եթէ աստուածորդիութիւնս յայտնած սանան Աստուծոյ գործերը կատարած չէ լայի, Թերեւս դիմացդիանան պատճառ ունենայիք, և չհաւատայիդ արդարացնէիք։ Արդ՝ քանի որ կը տեսնէք որ գործերը կ'ապացուցանեն Թէ Հայրը իմ մէջ է և ես ի Հայր։ — Ես և Հայր իմ մի եմք—»։ Ցիսուսի խօսքերը որչափ և զօրաւոր էին, սակայն Հրէաները հանդարտացնելու և հակառակութիւնը դադրեցնելու չբաւեցին։

Ցիսուսի խօսքերուն վրայ անդրադառնալով, հարկ է դիտել, Թէ Ցիսուս ուղեց կերպով մը մեղմացնել Հրէից գայթակղեալ միտքերը, և Սաղմոսին խօսքովը չանց համարել Թէ զինքը Աստուած ըսելուն մէջ ինա մը չկայ։ Արդ Սաղմոսին խօսքերը փոխաբերաբար զրուցուած են Աստուծոյ հրամանով իշխանութիւն վարողներուն վրայ, որք պարզապար մարդիկ են, մինչ Ցիսուս կ'ուզէր իր աստուածութիւնը հաստատել իսկական կերպով և էակից ընութեամբ։ Հետեւաբար եթէ լաւ դննենք Ցիսուսի պատճառաբանութիւնները ի նմանէ առ նմանն ձեւով չէ, այլ ի փոխուէ առ մեծն։ Ցիսուս չուզեր ընել Թէ ինքն իւր վրայ կը խօսի ճիշդ այն կերպով, որալ Դաւիթ խօսեցաւ իշխանութեան վրայ։ Այլ ըսել կ'ուզէր, որ եթէ Դաւիթ այսպէս խօսեցաւ իշխանութեան վրայ, որչափ եւս առաւել կրնամ ես խօսիլ իմ անձին համար։

ԲՆՆԱՏՈՒՐ

ԵՐԵՔ ԲԱՐԵԿԱՄՆԵՐԸ

(ՊԱՏՄՈՒԱԾՔ)

Ժան Ռիշբէն քանի մը օր առաջ անդամ ընտրեցաւ Ֆրանսական Ակադեմիային Այս իրողութիւնը իրենց դադարեցնէն դուրս պիտի չմնայ Գլադիատորներն ու Իսմանթիները Այս մեծ գրագիտին ընդհանուր մէջ կը հետեւինն Թէ յիմարները ինքզինքին մէջ մեկ հանճար կը կարծեն. Ժողովուրդն ալ հանճարները յիմարներու տեղ դրած է։ Իրաւ է Թէ հանճարեղ անձանց անհատական կեանքին և իրենց գրագրութեանց մէջ ջեւ մեծ տարբերութիւն մը կայ լսած է ըսել անհամաձայնութիւն մը կայ, բայց այդ ըսել չէ Թէ հանճարեալ անձեր յիմար են։ Հազարաններն արդէն գանազան տիրութիւններ մէջ համոզիչ խորհրդածութիւններով բացատրած են այդ անհամաձայնութիւնը, և սուտ հոգեհանգը հաստատած են։ Ալպերտոս Ֆինչիս հանճարաւոր անձանց այլանդակութիւններուն մէկ հատածածն ըսած էր վերջերս Միանի «Լէդդուրա»ին մէջ. Պօվէս ասնն խօսքերուն մասնագէտ մըն ալ «մեծ մարդոց յիմարութիւնները» անուանով նոր հրատարակած գիրքին մէջ յիշատակելով այդ յօդուածը, կ'ուսելցնէ.

«Հանճարաւոր մարդոց անհատական կեանքին վիճակը անոր համար տխուր և անհանգիստ կ'երեւի մեզի, վասնզի հանճարը իր ամէն ոյժը մէկ կէտի վրայ կը կեդրոնացնէ։ Ասոր համար է որ հանճարաւոր մարդու մը միւս ամէն գործունէութիւնները անզօր են և իր կեանքը հակառակ կ'երեւի մեզ, կանոնաւոր մարդու մը բնական ընթացքին։ Այդպիսի մարդու մը կենցաղավարութեան մէջ հաւասարակշռութիւն չկայ, վասն զի իր մէկ մեծ կարողութիւնը ընկճած է միւս բոլոր կարողութիւնները։ Անիկա կարելի է միաքին հիանդպին մէկ վիճակ համարել, մանաւանդ Թէ ակարութեան և հիւանդութեան ամէն նշաններ կ'երեւին ատր մէջ։ Բայց հանճարին և յիմարութեան մէջնա գտնուած հիմնական ատրբերութիւնը սա՛ է Թէ հանճարը մասնաւոր կան ոյժին և գործունէութեան ուրացման պատճառ է, իսկ յիմարը գերին է երեւակայութեան։ Հանճարը կամքի անոյնան զօրութիւն ունի իր մէջ, իսկ յիմարութիւնը բոլորովին զուրկ է կամքէ։

Այս առակէսով պէտք է ըմբռնել մեծ մարդոց կեանքի հետեւեալ այլանդակութիւնները։ Հանճարի այժին կեդրոնացմամբ իրենց մասնաւորական կեանքին մէջ յառաջ եկած անկանոնութիւնները կամ խանգարումները, էապէս ախտաբանական են և գանազան պարագաներու մէջ կրնան մասնաւորական ընդհանուր խանգարման մը յանգիլ, որով հանճարի այժին կեդրոնացումն ալ կը խանգարուի։ Ամենց վրայ ալ անփոփոխ կը մնայ իրենց այլանդակ ընութիւնը, ինչ որ իր ժամանակներուն համար պատճառ մը կ'ըլլայ զանազան խաւերու։

ՀԱՆՃԱՐ ԵՒ ՅԻՄԱՐՈՒԹԻՒՆ

Իտալիոյ նշանաւոր բժիշկ և սեռագէտ Լոմբրոզօ ըսած է Թէ հանճարը չմարդութիւն մէկ ուրիշ ձեւն է։ Գալդա. մէ անձեր այս խօսքէն կը հետեւցնեն Թէ յիմարները ինքզինքին մէջնէ հանճար կը կարծեն. Ժողովուրդն ալ հանճարները յիմարներու տեղ դրած է։ Իրաւ է Թէ հանճարեղ անձանց անհատական կեանքին և իրենց գրագրութեանց մէջ ջեւ մեծ տարբերութիւն մը կայ լսած է ըսել անհամաձայնութիւն մը կայ, բայց այդ ըսել չէ Թէ հանճարեալ անձեր յիմար են։ Հազարաններն արդէն գանազան տիրութիւններ մէջ համոզիչ խորհրդածութիւններով բացատրած են այդ անհամաձայնութիւնը, և սուտ հոգեհանգը հաստատած են։ Ալպերտոս Ֆինչիս հանճարաւոր անձանց այլանդակութիւններուն մէկ հատածածն ըսած էր վերջերս Միանի «Լէդդուրա»ին մէջ. Պօվէս ասնն խօսքերուն մասնագէտ մըն ալ «մեծ մարդոց յիմարութիւնները» անուանով նոր հրատարակած գիրքին մէջ յիշատակելով այդ յօդուածը, կ'ուսելցնէ.

«Հանճարաւոր մարդոց անհատական կեանքին վիճակը անոր համար տխուր և անհանգիստ կ'երեւի մեզի, վասնզի հանճարը իր ամէն ոյժը մէկ կէտի վրայ կը կեդրոնացնէ։ Ասոր համար է որ հանճարաւոր մարդու մը միւս ամէն գործունէութիւնները անզօր են և իր կեանքը հակառակ կ'երեւի մեզ, կանոնաւոր մարդու մը բնական ընթացքին։ Այդպիսի մարդու մը կենցաղավարութեան մէջ հաւասարակշռութիւն չկայ, վասն զի իր մէկ մեծ կարողութիւնը ընկճած է միւս բոլոր կարողութիւնները։ Անիկա կարելի է միաքին հիանդպին մէկ վիճակ համարել, մանաւանդ Թէ ակարութեան և հիւանդութեան ամէն նշաններ կ'երեւին ատր մէջ։ Բայց հանճարին և յիմարութեան մէջնա գտնուած հիմնական ատրբերութիւնը սա՛ է Թէ հանճարը մասնաւորական ոյժին և գործունէութեան ուրացման պատճառ է, իսկ յիմարը գերին է երեւակայութեան։ Հանճարը կամքի անոյնան զօրութիւն ունի իր մէջ, իսկ յիմարութիւնը բոլորովին զուրկ է կամքէ։

Այս առակէսով պէտք է ըմբռնել մեծ մարդոց կեանքի հետեւեալ այլանդակութիւնները։ Հանճարի այժին կեդրոնացմամբ իրենց մասնաւորական կեանքին մէջ յառաջ եկած անկանոնութիւնները կամ խանգարումները, էապէս ախտաբանական են և գանազան պարագաներու մէջ կրնան մասնաւորական ընդհանուր խանգարման մը յանգիլ, որով հանճարի այժին կեդրոնացումն ալ կը խանգարուի։ Ամենց վրայ ալ անփոփոխ կը մնայ իրենց այլանդակ ընութիւնը, ինչ որ իր ժամանակներուն համար պատճառ մը կ'ըլլայ զանազան խաւերու։

Հայանաւի մեծանուն բնագէտ և աստղաբաշխ Բրիւդիան Իզէնի (1629—

1693 միջամտել իրա յուսալուն էր. սակայն ֆրանսացոց պատասխանն այս եղավ որ ինչպես որ Ֆրանսիա չէ խառնվում ի ներքին գործոց Անգլիոյ, նույնպես և Անգլիա չպիտի խառնվի ի ներքին գործոց Ֆրանսայ։ Ուրեմն Ջեյմս ստիպվեցավ ինքնին ապաստանիլ ի Ֆրանսա, ուր և մեռավ 1701 թվին։ Ջեյմսի որդին Ջեյմս Ֆրանսիս Էդուարդ (1688—1766) ևս ուզեց գահը ետ առնուլ հորմանից, բայց ինչպես հայրն, նա ևս անհաջող եղավ։ Ֆրանսիս Էդուարդի որդին Չարլզ Էդուարդ (1720—1788) ևս ուզեց գահը ետ առնուլ, բայց ինչպես հայրն և պապն, նա ևս անհաջող եղավ։ Ֆրանսիս Էդուարդի միւս որդին Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ (1725—1807) ևս ուզեց գահը ետ առնուլ, բայց ինչպես հայրն, պապն և եղբայրն, նա ևս անհաջող եղավ։ Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ Ստուարտ մեռավ 1807 թվին Հռոմ քաղաքին մեջ, ուր և թաղվեցավ։ Նա վերջին արական սերունդն էր Ստուարտեանց տոհմին։ Ստուարտեանց տոհմին մեջ շատ անձինք եղան որ մեծ հռչակ ունեցան իրենց ազգին մեջ։ Ասոնց մեջ կարելի է յիշել Ռոբերտ Ստուարտ (1316—1390) անունով մարդ մը, որ Սկովտիոյ թագաւոր եղավ 1371 թվին։ Ասոր ժամանակ Սկովտիան մեծ յառաջդիմութիւն ունեցավ։ Ռոբերտ Ստուարտ ունեցավ 19 որդիներ, որոնցմէ ոմանք մեծ անուն հանեցին իրենց ազգին մեջ։ Ասոնց մեջ կարելի է յիշել Ալեքսանդր Ստուարտ (1454—1536) անունով մարդ մը, որ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսին որդին էր։ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսը ամուսնացաւ Մարգարիտ Թիւդորի հետ, որ Անգլիոյ թագաւոր Հենրի Է-ի դուստրն էր։ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսը մեռաւ 1536 թվին։ Ասոր որդին Ջեյմս Ստուարտ (1531—1570) անունով մարդ մը, որ Մորեյի կոմսն եղավ, ինքն ալ մեծ անուն հանեց իր ազգին մեջ։ Ջեյմս Ստուարտ Մորեյի կոմսը ամուսնացաւ Անգլիոյ թագուհի Մարիա Ստուարտի հետ, որ Ֆրանսիոյ թագուհի եղած էր Ֆրանսիս Բ-ի հետ։ Ֆրանսիս Բ-ի մահուընէ ետքը Մարիա Ստուարտ Սկովտիոյ թագուհի եղավ։ Ջեյմս Ստուարտ Մորեյի կոմսը մեռաւ 1570 թվին։ Ասոր որդին Ջեյմս Ստուարտ (1612—1683) կին մը առաւ Էլիզաբեթ Դրմոնդ (1683—1759) անունով կին մը։ Ասոնց որդին Ջեյմս Ստուարտ (1713—1788) անունով մարդ մը եղավ։ Ջեյմս Ստուարտ ամուսնացաւ Մարիա Քլեմենտինա Սոբիեսքի (1702—1735) անունով կնոջ մը հետ։ Ասոնց որդին Չարլզ Էդուարդ (1720—1788) անունով մարդ մը եղավ։ Չարլզ Էդուարդ ամուսնացաւ Լուիզա Մարիա Թերեզա (1752—1824) անունով կնոջ մը հետ։ Ասոնց որդին Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ Ստուարտ (1725—1807) անունով մարդ մը եղավ։ Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ Ստուարտ մեռաւ 1807 թվին։ Ասոր մահուընէ ետքը Ստուարտեանց տոհմին մեջ ուրիշ մարդ մը չմնաց։

Ստուարտեանց տոհմին մեջ շատ անձինք եղան որ մեծ հռչակ ունեցան իրենց ազգին մեջ։ Ասոնց մեջ կարելի է յիշել Ռոբերտ Ստուարտ (1316—1390) անունով մարդ մը, որ Սկովտիոյ թագաւոր եղավ 1371 թվին։ Ասոր ժամանակ Սկովտիան մեծ յառաջդիմութիւն ունեցավ։ Ռոբերտ Ստուարտ ունեցավ 19 որդիներ, որոնցմէ ոմանք մեծ անուն հանեցին իրենց ազգին մեջ։ Ասոնց մեջ կարելի է յիշել Ալեքսանդր Ստուարտ (1454—1536) անունով մարդ մը, որ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսին որդին էր։ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսը ամուսնացաւ Մարգարիտ Թիւդորի հետ, որ Անգլիոյ թագաւոր Հենրի Է-ի դուստրն էր։ Ալեքսանդր Ստուարտ Բուքանի կոմսը մեռաւ 1536 թվին։ Ասոր որդին Ջեյմս Ստուարտ (1531—1570) անունով մարդ մը, որ Մորեյի կոմսն եղավ, ինքն ալ մեծ անուն հանեց իր ազգին մեջ։ Ջեյմս Ստուարտ Մորեյի կոմսը ամուսնացաւ Անգլիոյ թագուհի Մարիա Ստուարտի հետ, որ Ֆրանսիոյ թագուհի եղած էր Ֆրանսիս Բ-ի հետ։ Ֆրանսիս Բ-ի մահուընէ ետքը Մարիա Ստուարտ Սկովտիոյ թագուհի եղավ։ Ջեյմս Ստուարտ Մորեյի կոմսը մեռաւ 1570 թվին։ Ասոր որդին Ջեյմս Ստուարտ (1612—1683) կին մը առաւ Էլիզաբեթ Դրմոնդ (1683—1759) անունով կնոջ մը հետ։ Ասոնց որդին Չարլզ Էդուարդ (1720—1788) անունով մարդ մը եղավ։ Չարլզ Էդուարդ ամուսնացաւ Լուիզա Մարիա Թերեզա (1752—1824) անունով կնոջ մը հետ։ Ասոնց որդին Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ Ստուարտ (1725—1807) անունով մարդ մը եղավ։ Հենրի Բենեդիկտոս Մարիա Քլեմենտ Ստուարտ մեռաւ 1807 թվին։ Ասոր մահուընէ ետքը Ստուարտեանց տոհմին մեջ ուրիշ մարդ մը չմնաց։

ՀԱՅԱԿԱՊՈՒ

ԵՐԿԱՄ ՏԵՐ ՓՈՂՈՍ, Թ. 343, ՄԻՆՉԵՎ ՅԱՒԻՏ ՊՂՈՒՏԵՆ ՅԱՄՍՆԱՑԱԾ ՊԱՏԿԵՐԱՒՈՐՆԵՐՈՎ

Ե ՏԱՐԻ ՕՐ ԴԻՒՐԻ

ՄԱՐԴԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ

Նոտարիս կարգի առաջին արտաքսուած

Բերթից Վարգի 1900թ., Նոեմբերի 19-էն, մի ամսագիր լոյս տեսաւ Պոլսոյ մէջ, որուն անունն էր «Մարդասիրութիւն»։ Ասոր խմբագիրն էր Ստեփան Պէրպէրեան, որ ինքն ալ նոտարի գործ կ՚ընէր։ Ամսագրին նպատակն էր՝ ազգին մէջ տարածել մարդասիրական զգացումներ, ինչպէս նաեւ ուսումնասիրել ազգին ներկայ վիճակը, որպէսզի կարենայ ցաւերուն դարման մը գտնել։ Ամսագրին առաջին համարին մէջ կարդացինք հետեւեալ յօդուածը, որ կը վերաբերի Պոլսոյ նոտարներուն։ Ասոնք ալ, ինչպէս կը տեսնուի, ազգին մէջ մեծ ազդեցութիւն ունեցած են։ Ասոնց մէջ ալ կան ազգասէր եւ մարդասէր անձեր, որոնք ազգին ծառայ

ՄԱՐԴԱԿԱՆ
ԱՄՍԱԹԵՐԹ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍ
ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ, ԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ
ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՄԲ ՀԱՅՈՑ ԳՐՈՂԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ
ԿԸ ԴՈՒՐՍ ԱՄԷՆ ՇԱԲԱԹ

ՀԱՍՑԵ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆ ԵՒ ՎԱՃԱՌՔԻ
ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՒ
ՀԱՅԿԱԿ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ
ՀԱՍՑԵ ՎԱՃԱՌՔԻ ՏՆՕՐԷՆ

ՏԱՐԻՔ ԺԲ

ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԻՆ ՄԷԿ ՌՈՒԲԼԻ
ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆ ԵՒ ՎԱՃԱՌՔԻ ՏՆՕՐԷՆ

ՀԱՅԿԱԿ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ
ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏԻՒ

ՀԱՍՑԵ ՎԱՃԱՌՔԻ ՏՆՕՐԷՆ

ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԻՆ ՄԷԿ ՌՈՒԲԼԻ

ՀԱՅԿԱԿ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ՀՈԼ ՍԱՀԱԿՅԱՆ

ՄՈՏՀՐՈՒՆԻ ԽԱՂԸ

Ա. Ա.

Մոտիկն ի մատաղ շատախէզ սիր ես,
Ձեզ քաջալեր ես ընդ ամէն ոտանաւոր,
Ձեր գրչի տակ